ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Κίμων Ρηγόπουλος

Κατακλυσμένοι από μια συμφορά που εκτυλίσσεται σε συνέχειες, από μια «θεόσταλτη τιμωρία», την οποία εκτίουμε «μέχρι να κλείσουμε τα μάτια μας», θα πρέπει να αισθανόμαστε και τυχεροί που κρεμασμένοι σε μια σανίδα του ναυαγίου, παρακολουθούμε το βύθισμα των άλλων στον πυθμένα.

Η πληροφορία δεν είναι μόνο η φρέσκια ψαριά της επικαιρότητας. Η πληροφορία έχει πολιτικό και αισθητικό στίγμα από την στιγμή που επιλέγεται και συσκευάζεται μέχρι να παραδοθεί προς κατανάλωση και να «φαγωθεί». Αν επιχειρήσουμε να συνοψίσουμε τις «ειδήσεις» του τελευταίου εξαμήνου, αφήνοντας έξω τον Covid 19, την δολοφονία του Φλόιντ και την εξεγερτική αφύπνιση του Black Lives Matter, τι απομένει; Απομένει η περί «όνου ΑΟΖ» ελληνοτουρκική διένεξη, μια 35χρονη βιτριολίστρια, ένας 47χρονος ψευτογιατρός και μια 33χρονη απαγωγέας. Δηλαδή η διασπορά του φόβου σε όλες τις πτώσεις του. Όταν για μήνες καταναλώνεις «άφιλτρα» την «κακία του κόσμου» και εκπαιδεύεσαι στην καχυποψία, τι αυθεντικό μπορεί να αντέξει ώστε να το ονειρευτείς; Όταν ο τερματικός σταθμός της προσδοκίας είναι το: «και μη χειρότερα», τότε αυτό το και μη χειρότερα γίνεται η αλφαβήτα της εθελοδουλίας. Αποστηθίζουμε την υποταγή ως την μόνη δυνατή προσευχή. Γινόμαστε τα νήπια που μαθαίνουν να διαχειρίζονται την απελπισία τους κρυμμένα στη σοφίτα.

Κατακλυσμένοι από μια συμφορά που εκτυλίσσεται σε συνέχειες, από μια «θεόσταλτη τιμωρία» την οποία εκτίουμε «μέχρι να κλείσουμε τα μάτια μας», θα πρέπει να αισθανόμαστε και τυχεροί που κρεμασμένοι σε μια σανίδα του ναυαγίου, παρακολουθούμε το βύθισμα των άλλων στον πυθμένα.

Διεκδικείς, μέχρι την επιβολή του,το παν, που είναι η αποκαταστημένη από την κακοποίηση ανθρωπιά μας

Δεν θα αυτονομηθούμε από την πραγματικότητα αλλά και δεν θα καθηλωθούμε από το επεξεργασμένο σε δηλητηριώδεις δόσεις, σερβίρισμά της. Για να μην καταντήσουμε οι μπανιστιρτζήδες σκανδάλων, χρεωνόμαστε με εκείνες τις πράξεις που η τόλμη και η συνέπειά τους υποχρεώνουν την «είδηση» να γίνει ΕΙΔΗΣΗ. Σε έναν πολιτισμό που σου υπενθυμίζει συστηματικά ότι είσαι ένα τίποτα, δεν διεκδικείς μια θέση καθήμενου στο όχημα του τίποτα. Διεκδικείς, μέχρι την επιβολή του, το παν, που είναι η αποκαταστημένη από την κακοποίηση ανθρωπιά μας. Γιατί «το πνεύμα μέσα στη ζωή», όπως το εννοεί σπαρακτικά ο Αρτώ, είναι η ίδια η ζωή χωρίς τα φερτά υλικά της βαρβαρότητας. Χρειαζόμαστε επειγόντως μιαν άλλη ατζέντα. Αυτή η ατζέντα θα μεταφράσει το άλγος της νοσταλγίας σε κατάφαση ζωής και θα καλλιεργήσει με φροντίδα το οικουμενικό χωράφι μας. Πρέπει να διατυπωθεί λόγος ενάντιος στην ακατάσχετη μπουρδολογία. Λόγος που θεμελιώνει την ύπαρξή μας και δεν την κάνει φτερό στον άνεμο. Ο κριτικός λόγος δεν φτάνει γι’ αυτό, όπως δεν αρκεί και ως απάντηση στο μαύρο μια απόχρωση του γκρίζου. Στην ασχήμια απαντούμε με ομορφιά και όχι με κάτι λιγότερο άσχημο. Δεν νοείται κομμουνιστική αριστερά που έχει ξεχάσει ή θεωρεί πάρεργο αυτό το πρωταρχικό και sine gua non έργο της. Ο ρεφορμισμός άλλωστε δεν είναι μόνο μια πολιτική τάση, αλλά και η κουρασμένη πεποίθηση ότι το σημειωτόν είναι η μόνη άσκηση που δικαιούμαστε, αν δεν θέλουμε να ματαιοπονούμε.

Το εύλογο ερώτημα που προκύπτει είναι: Υπάρχει πρόθυμος δέκτης και ικανός πομπός; Οι εθισμένοι στο με πολλά λιπαρά mainstream, μπορούν να αποτοξινωθούν; Η ζημιά είναι ανήκεστη ή αναστρέψιμη; Αυτά τα ερωτήματα θα εκκρεμούν αιωνίως, αν δεν τολμήσουμε να προτείνουμε δείγμα ανταγωνιστικό στην ατζέντα τους. Η δική μας ατζέντα πρέπει να αντλεί το περιεχόμενό της από την πραγματική πραγματικότητα και με την «οικονομία της αισθητικής» μας να την στερεώνει στο ανθρώπινο μέτρο. Χρειαζόμαστε έργα που αντεπιτίθενται στον μεταμοντέρνο ακρωτηριασμό της συναισθηματικής νοημοσύνης μας. Έργα που προκαλούν εκείνον τον θαυμασμό που καταργεί τη ζήλια. Το περίφημο ηθικό πλεονέκτημά μας, που έγινε κομμάτια και θρύψαλα από την ασεβή επέλαση του ΣΥΡΙΖΑ, μπορεί να επανακτηθεί μόνο μέσα από μια γενναιόδωρη πολιτισμική πρόταση η οποία θα αφορά και θα διεγείρει όχι μόνο την αριστερά αλλά και ολόκληρη την εν υπνώσει κοινωνία. Πώς τα δεσμά της φτώχειας θα πάψουν να είναι το συνώνυμο της μιζέριας; Πώς οι μειωμένες δυνατότητες μπορούν να γεννήσουν αυξημένες προσδοκίες; Αυτά είναι τα πραγματικά ερωτήματα στα οποία καλούμαστε να απαντήσουμε. Για να αρθούμε στο ύψος αυτών των ερωτημάτων, είναι σίγουρο ότι εμμένοντας στο ρεπερτόριό μας θα πρέπει οπωσδήποτε να το τραγουδήσουμε σε άλλη οκτάβα.

Πηγή: ***ΠΡΙΝ***